

„Râuri de apă vie” – Ioan 7

Tema noastră de astăzi nu se poate despărți de ceea ce am avut în capitolul anterior. (N. tr.: vezi articolul „*Un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică: Ioan 4,1-26*”). Noi nu avem voie nici s-o scoatem din contextul ei de aici din evanghelia după Ioan capitolul 7. Înainte de toate vrem să vedem felul în care Domnul Isus apare aici înaintea privirii noastre. Realmente în aceasta este cuprinsă taina oricărei cunoașteri aprofundate a adevărului lui Dumnezeu. Ea nu este niciodată dată pur sistematic, ci totdeauna în așa fel ca noi să simțim dragostea Sa. Ea constituie totdeauna o parte a acelor revelații ale lui Dumnezeu, care au ca subiect Persoana lui Hristos. Dumnezeu călăuzește totul spre glorificarea lui Hristos. Dacă un suflet prin harul lui Dumnezeu este simplu, dacă nu se falsifică adevărul și el nu este scos afară din contextul lui și locul lui deosebit în cadrul gândurilor de mântuire ale lui Dumnezeu, dacă el nu se desparte de Hristos, atunci el este înțeles corect cu inima și sufletul. Uneori pare apoi ca maturizarea spirituală să avanseze mai încet, în realitate însă acesta este singurul drum de a progresa. Căci cum poate primi cineva binecuvântare care să rămână, dacă nu învață lucrurile de la Dumnezeu Însuși? Atunci păstrăm înaintea privirilor noastre și căile, intențiile și planurile lui Dumnezeu, și adevărul nu numai că va fi primit de la Dumnezeu, în loc să fie primit pe căi omenești, ci el va forma inimile noastre potrivit Cuvântului Său.

Dacă studiem capitolul citit în sensul acesta, atunci vom observa chiar de la început, că expunerile Domnului despre Duhul Sfânt au aici un cu totul alt caracter decât în capitolele 3 și 4 ale evangheliei noastre. Vedem clar un progres, și acest progres constă – ca întotdeauna – în legătură cu prezentarea mai departe a Persoanei lui Hristos. În măsura în care Dumnezeu revelează tot mai mult persoana Sa, crește cunoașterea și relația intimă cu El, și – mână în mână cu aceasta - puterea, pe care credinciosul o primește din Cuvânt. Mai întâi am văzut cât de necesar este adevărul fundamental pentru tema noastră, și anume ceea ce este comun tuturor sfinților din toate timpurile, dar și adevărurile speciale, care vor fi revelate abia cu venirea lui Hristos; - ceea ce este comun, ceea ce se referă la nucleul temei, ceea ce este deosebit cu privire la forma pe care o ia această binecuvântare acum după ce Dumnezeu a revelat pe Fiul Său.

Această bază am văzut-o în capitolul 3. Să privim pe scurt ordinea foarte evidentă și extrem de frumoasă și succesiunea în această evanghelie. Ea începe cu Hristos ca fiind Cuvântul, și anume începând din veșnicie, pe când El era cu Dumnezeu, până la Împărăție; acolo gloria Sa personală este prezentată și înaintea lumii acesteia. În Împărăția de o mie de ani El în puterea Sa va răspândi bucurie, acolo unde a domnit necazul și slăbiciunea, dar El va lua în mâna Sa și judecata, ca să înlăture din cale tot ce a dezonorat pe Dumnezeu în casa Tatălui Său, în Ierusalim, și tot ce a fost falsificat.

Aceasta ne conduce în mod foarte natural la Împărăția lui Dumnezeu, în care Hristos va restaura aici pe pământ onoarea lui Dumnezeu. Prin aceasta se naște întrebarea: Cum poate un om să aibă parte de această Împărăție a lui Dumnezeu? Capitolul 3 al evangheliei noastre dă răspunsul și arată de asemenea că Dumnezeu a avut în toate timpurile din aceia pe care El i-a pregătit pentru această Împărăție care va veni. El dezvăluie și forma deosebit de prețioasă, pe care o ia conferirea acestei naturi noi, după ce El, Fiul lui Dumnezeu, a venit. Efectiv nu există nici o însușire și nici o arătare de har a lui Dumnezeu, care să nu strălucească într-o lumină nouă și mai luminoasă, după ce Hristos a venit. EL este lumina adevărată, și de aceea toate

binecuvântările, pe care oamenii le-au gustat vreodată (și nu trebuie să spun, că ele erau multe), strălucesc într-o lumină, ca și cum ele ar fi absolut noi; cu El ele devin deosebit de bogate, de prețioase, - chiar dacă în ceea ce privește natura lor ele au existat și mai înainte. Toți sfinții, de la primul și până la ultimul, în mod necesar erau părtași unei naturi noi și divine, erau capabili să aibă părtășie cu Dumnezeu; însă acum ei știu că această natură nouă este viața veșnică, ea fiind deja aici partea lor în Fiul.

Dar nici aceasta nu este totul; căci, așa cum am văzut în capitolul 4, Fiul lui Dumnezeu smerit dă Duhul Sfânt (în ceasul care va veni, și acesta este acum), nu numai nașterea din nou prin acest Duh, nu, ci pe Duhul Însuși, care acum este în noi puterea pentru părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Hristos era Cel făgăduit, dar poporul Lui nu L-a vrut. Ca urmare a acestui fapt trebuie chiar și cele mai mari binecuvântări să se retragă, ca să facă loc revelării gloriei Fiului lui Dumnezeu. Cu toate că El a fost lepădat pe când era vizibilă o glorie mică, totuși aceasta are ca urmare, că o glorie mult mai mare va fi făcută cunoscut, da, se poate spune, întreaga glorie a Persoanei Sale, a Persoanei Fiului lui Dumnezeu în har desăvârșit și smerenie desăvârșită pe pământ. Nu așa este El căutat de un cărturar iudeu cu prestigiu, nu, El Însuși găsește o femeie săracă, nedemnă din Samaria și îi dezvăluie harul și adevărul minunat referitor la Duhul Sfânt, pe care El Însuși Îl dă, pentru ca deja aici și acum orice credincios să poată savura părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Prin harul lui Dumnezeu totdeauna a existat nașterea din nou, și va fi totdeauna, atâta timp cât Dumnezeu cheamă suflete să iasă afară din lume; căci omul este un păcătos, mort și necurat, incapabil în natura lui veche să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. Dar acum noi avem un privilegiu, care depășește cu mult această Împărăție și pe care nu trebuie să-l așteptăm. Și, de ce nu? Deoarece acum Dumnezeu, după ce Fiul a fost pe pământ și a fost lepădat de Israel, vrea să-l încununeze cu onoare. Totul trebuie să se plece înaintea Lui, nimic nu este prea prețios pentru El, ca să nu-l poată dărui. Că El, Fiul, a fost aici în har și smerenie, este numai un motiv mult mai mare ca aceasta să fie așa. Inima noastră recunoaște gloria Fiului lui Dumnezeu și astfel prin puterea Duhului Sfânt primește gustul anticipat al dragostei Tatălui; este Duhul Sfânt, pe care Domnul Isus Îl dă și care ne revelează toată această dragoste și glorie.

Vedem cum această binecuvântare nespus de mare a cunoașterii Fiului și a darului Duhului Sfânt este izvorul întregii adorări creștine adevărate. Ea ia locul a tot ce mai înainte Dumnezeu a rânduit, și desigur cu atât mai mult în locul „închinării” false, rezultate din voia omului.

Acum venim la ceva cu totul altceva. Aici în evanghelia după Ioan capitolul 7 vedem pe Domnul Isus cum El nu mai umblă în mijlocul iudaismului, căci iudeii căutau să-L omoare. Nu numai căpeteniile erau invidioase pe El, nu, ci și poporul însuși, cel puțin poporul din Iudeea, căci despre ei este vorba aici. Ura lor era o ură de moarte; le lipsea numai prilejul potrivit. Nimic altceva nu-i putea satisface, decât numai stingerea luminii lui Dumnezeu, în măsura în care aceasta stătea în puterea lor. Scurt înainte de sărbătoarea corturilor, frații Lui I-au cerut să meargă la Ierusalim, pentru ca și ucenicii Lui să poată vedea lucrările pe care El le făcea. Domnul a fost alungat treptat, treptat din locul omagierii, al serviciului divin tradițional, care avea un nume religios. El lucra acum în mod deosebit în Galileea, și frații Lui erau nemulțumiți din cauza aceasta. Cu plăcere ar fi vrut să primească prestigiu prin Domnul Isus. Ei doreau să profite în lume de faptele Lui mărețe. Cineva, care făcea astfel de fapte, pe care El le-a făcut, trebuia după părerea lor să le facă public. „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.” Așa sunt gândurile omului. Aici aceasta era cu atât mai trist, cu cât aceste cuvinte au venit din gura fraților Lui (după trup).

Ce a arătat tocmai Domnul nostru în capitolul anterior? El a pus securea la rădăcina unor astfel de așteptări; căci mulțimea voia să-L facă Împărat. El le-a potolit foamea. Este posibil ca această minune să le fi amintit de Psalmul 132, căci iudeii vorbeau deseori în sensul acesta despre așteptarea lui Mesia al lor. Ei doreau întemeierea Împărăției, căci Împăratul stătea înaintea lor. Însă Domnul respinge absolut drumul acesta; și pe când poporul insista la aceasta și s-a adresat în continuare Lui, El Se folosește de ocazia oferită de minunea pe care tocmai o făcuse pentru ei, ca să le arate clar scopul adevărat al venirii Sale, și în această evangheligie niciodată nu este gândul sau speranța să fie primit ca Hristos. Desigur Dumnezeu a știut de la început că iudeii vor lepăda pe Mesia, și prorocii au vorbit clar și pe înțeles despre aceasta. Însă El Se oferă, și prin aceasta omul este pus la probă. Atunci când omul nu a trecut cu succes proba aceasta, Dumnezeu a putut să facă lucrări mai mari. Faptul că El a fost lepădat nu era din cauză că El nu a oferit suficiente dovezi ale trimiterii Sale ca Mesia; însă în evanghelia după Ioan El este prezentat în natura Sa divină și în gloria Sa personală veșnică. Astfel El era un repudiat. Planuri divine mai adânci trebuiau să se împlinească – și anume, răscumpărarea prin sângele Său.

Omul nu înțelege aceasta, nu poate și nici nu vrea să învețe, căci chiar și atunci lipsește ceva, când Împăratul este pe pământ, și anume în țara adevărată și în poporul adevărat. Fără îndoială acestea erau premisele pentru tot binele – dacă nu ar fi fost împrejurările -: Împăratul adevărat, poporul adevărat, țara adevărată. Și cum se face aceasta? Din cauză că Dumnezeu nu este în gândurile lor și păcatul nu este judecat. În contrast cu aceasta, Domnul a căutat întotdeauna numai onoarea Aceluia care L-a trimis. Într-o astfel de situație Împărăția ar fi fost pentru El numai o jignire. O Împărăție cu oameni care sunt încă în păcatele lor?! O Împărăție, în care onoarea lui Dumnezeu nu a fost încă restabilită?! Era imposibil ca Domnul să întemeieze o astfel de împărăție. Ideea decisivă în vorbirea Domnului era: în loc să preia Împărăția, El a venit să facă voia Aceluia care L-a trimis; și această voie este, să salveze oameni, să primească pe oricine vine la El, oricât de respingător ar putea fi el. El nu venise să facă voia Lui proprie sau să Se ocupe numai cu acele persoane care Îi erau plăcute. Era vorba de viața veșnică acum și aici, și de învierea în ultima zi. Dacă oamenii erau uimiți de aceste adevăruri minunate, atunci El le aduce un adevăr și mai profund, și anume, că El a venit ca să moară. El spune, că El a venit să-Și dea viața pentru lume. Și mai mult chiar: dacă ei nu mănâncă carnea Lui și nu beau sângele Lui, nu vor avea viață în ei înșiși. În locul așteptării lor a unui Împărat, care trebuia să le aducă ușurare, bogăție și plăcere pentru prezent, vine Fiul Omului coborât din cer și suferind.

Să observăm că în evanghelia după Ioan capitolul 5 El este Fiul lui Dumnezeu, care lucrează în părtășie cu Tatăl și dă viață. Dacă cineva nu Îl primește, acela va fi judecat prin El; căci El este și Fiul Omului, în mâinile căruia Tatăl a pus toată judecata. Însă în evanghelia după Ioan capitolul 6 vedem lucruri mult mai adânci. Acolo nu găsim pe Fiul Omului ca Judecător, ci pe Fiul Omului care a venit să moară, să dea carnea Lui ca hrană și sângele Lui ca băutură. Nimic nu este așa de binecuvântat, nimic nu arată așa de clar ce este Dumnezeu, ce este Hristos în desăvârșita Sa dezbrăcare de Sine, în dragostea Sa. În timp ce El era aici ca Om, această dragoste s-a dovedit a fi divină în chip desăvârșit. Cine altul a venit, în afară de El, ca să moară? Toată gloria împărătească mult așteptată a lui Mesia pălește și dispare pe deplin în fața morții; și aceasta din cauză că în primul rând Dumnezeu trebuia glorificat, pentru că omul trebuia binecuvântat divin, pentru ca el să poată deja acum să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu cu privire la toate acestea și să poată avea părtășie cu Hristos Însuși în dragostea Sa

altruistă și dăruirea Lui față de Dumnezeu. În aceasta se include mai mult decât numai faptul că El moare ca jertfă pentru ei; se include și faptul că te faci una cu El în moartea Sa. Înseamnă, că prin credință intri în moartea pe care jertfa Sa o scrie pe scena întreagă a lumii, da, că însăși gloria mesianică făgăduită trece pentru un timp total pe planul secund. Prin aceasta nu pun nicidecum la îndoială faptul că va veni un timp în care El va lua această glorie și va domni; căci noi toți știm foarte bine că acest timp a fost numai amânat și că Domnul Isus va prelua această domnie chiar într-un mod mult mai minunat și pe o bază mult mai de nezguduit. Este însă clar, că pentru momentul actual înaintea Lui stă moartea, și anume cu evenimentele pe care El le explică aici ascultătorilor Lui.

Deci după ce moartea Sa ca Fiu al Omului a fost prezentată ca bază a părtășiei cu ai Săi, - căci dacă ei nu mănâncă carnea Sa și nu beau sângele Său, nu au viață în ei înșiși, - capitolul 7 ne prezintă sărbătoarea corturilor ca tablou al gloriei făgăduite de Dumnezeu.

Frații după trup ai Domnului Isus L-au constrâns să Se arate public. Cu siguranță, au gândit ei, acum a sosit momentul pentru aceasta! Însă Domnul spune cuvintele serioase: „Timpul vostru totdeauna este gata”. Ei erau din lumea aceasta, ei vorbeau din lumea aceasta, și lumea îi asculta. Însă timpul Lui nu venise încă. O, preaiubiți frați și preaiubite surori, dacă ne-am gândi un moment, cine era Cel care a rostit aceste cuvinte, dacă ne gândim, că era Acela care a creat toate, Moștenitorul de drept al tuturor făgăduințelor, care era îndreptățit să preia totul și să le savureze, - ce frumusețe nemărginită și ce har se cuprind în cuvintele: „Timpul Meu n-a sosit încă!”, și pe de altă parte ce sentință asupra păcătosului este în cuvintele acestea: „Timpul vostru este totdeauna gata”! Ce sentință de moarte asupra tuturor gândurilor omului! Timpul omului este prezentul, el este totdeauna prezent. Acesta este gândul plăcut omului; el iubește să se glorifice pe sine însuși. Aceasta este toată viața lui, pe care o trăiește, motivul tuturor activităților neîntrerupte ale lui. Dar ceea ce face drumul Domnului Isus să fie așa de binecuvântat, este faptul că pentru El nu S-a pus în discuție exercitarea puterii, fără voia Tatălui. Despre frații Lui după trup se spune, că ei nu credeau în El, și cu toate acestea erau convinși de puterea Lui de a face minuni. Deci a nu crede în El nu înseamnă să te îndoiești de puterea Lui; și a crede în El nu înseamnă numai să recunoști că El poate face ce vrea El. Însă necredința lor s-a arătat în aceea, că ei nu știau ce era spre onoarea lui Dumnezeu, că ei nu aveau ochi pentru gloria Sa, că ei evaluau cu totul fals starea lor, nu au văzut absolut nimic din harul care era în Hristos și nu au văzut cum totul din jurul Lui era în opoziție cu El. Însă El Însuși, care posedă toată puterea necesară să schimbe într-o clipă toate acestea, El aștepta după ceasul potrivit. Timpul Lui nu venise încă.

Deci frații Lui merg la sărbătoare, și acolo găsim cum se prezentau toate părerile oamenilor cu privire la Domnul Isus, și cum la iudei domnea aceeași necredință ca și la frații Lui după trup. Ei cârteau; își făceau problemele lor; dar erau numai gânduri omenești, vise ale acelor care nu aveau nici o conștiință față de Dumnezeu. Minte omului niciodată nu se ridică la înălțimea dragostei lui Dumnezeu. Ideile dragostei omului sunt numai idei omenești, nimic mai mult. În ele nu este nici o putere reală, ele sunt la fel lipsite de putere ca și cei care le rostesc și ele poartă amprenta lipsei de dragoste și a morții. La Domnul Isus aceasta era altfel. El avea toată puterea, dar în El era ceva incomparabil mai înalt decât puterea – El era dumnezeiesc în dragostea Sa. Când El a venit, a avut parte de cea mai extremă înjosire, care Îl aștepta, și când au căutau să-L omoare, El a simțit dureros ceea ce mai târziu avea să suporte. Un ochi sincer vede clar aceasta. A existat ceva care să rămână ascuns privirii Sale? Nu a venit nimic, pe care El să nu-l fi primit mai înainte; nu a venit absolut nimic pe neașteptate, și cu toate acestea El nu

a grăbit lucrurile. El a așteptat liniștit pe Dumnezeu; El nu S-a grăbit să meargă pe scena pericolului, a păcatului și a ruinei omului. De asemenea El nu a subestimat ceea ce lumea tocmai voia să facă; era succesul de scurtă durată al lui satan și pierzarea proprie a omului, căci el credea ca prin aceasta să scape de Acela care aici a deranjat totul. Însă în gândurile Lui nu era nimic altceva, decât numai dragoste, Dumnezeu Însuși, căci El este dragoste. Deci Domnul Isus așteaptă până când a început sărbătoarea, și abia după ce ea era în deplină desfășurare, El Se suie și Se arată acolo public, orice ar putea să se întâmple.

Mai întâi El vestește, că El îi va părăsi. Accentuez aceasta, deoarece aceasta are o deosebită importanță pentru acțiunea Duhului Sfânt, despre care doresc să vorbesc în seara aceasta. Darul, despre care este vorba, are ca premisă moartea și plecarea Domnului Isus din lume. El are ca premisă, că El va merge într-un loc, față de care iudeii trebuiau să rămână complet departe. Din acest motiv în ultima zi a sărbătorii, în ziua cea mare a sărbătorii corturilor, ultima sărbătoare a anului iudaic, El S-a sculat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. ...”

Vrem să ne amintim pe scurt ce însemna această sărbătoare: așa cum cei mai mulți dintre noi știu, ea era sărbătoarea care amintea de faptul că poporul, după ce a călătorit prin pustie, locuia acum în țara făgăduită. Această sărbătoare se sărbătorea după strângerea recoltei și după culesul vii. Acestea erau cele două tablouri bine cunoscute ale scrierilor profetice despre cele două forme diferite ale judecării lui Dumnezeu. Mai întâi vine o judecată prin care binele și răul sunt despărțite, - recolta. După aceea vine o altă judecată, care fără îndurare cade peste toți care sunt complet răi și vrăjmași față de Dumnezeu – culesul vii. În felul acesta Dumnezeu voia să dea poporului Său totdeauna o noțiune despre felul când sau cel puțin cum va avea loc eliberarea lui. Era o nebunie din partea lor, să aștepte eliberarea de dușmani, înainte să fi avut loc aceste judecăți. Mai întâi judecata trebuie să fie în deplină desfășurare, și abia apoi slava poate umple scena. Sărbătoarea corturilor era în privința aceasta diferită de toate celelalte sărbători ale Domnului, că ea nu se limita la șapte zile. Ea avea o zi „atemporală”, ziua a opta; ea nu se desfășura pe parcursul unei săptămâni pline, circuitul obișnuit al evenimentelor omenești, care se termina cu sabatul, prototipul odihnei lui Dumnezeu pentru poporul Său și pentru pământ. Dumnezeu nu renunță niciodată în gândurile Sale la această odihnă, care rămâne păstrată pentru poporul Său.

Însă aici Domnul Isus Se arată nu în ziua a șaptea, ci în ziua a opta. Aceasta nu era ziua de odihnă pentru creație, nu, era ziua gloriei învierii Sale. Deci în această zi Domnul S-a sculat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!”

Cât de clar, cât de plin de putere sunt toate acestea! Fără îndoială aici nu este vorba de Duhul Sfânt în caracterul în care El a lucrat dintotdeauna, deja înainte de venirea Domnului Isus pe pământ, în suflete. Aici El nu este nici puterea pentru părtășia cu Domnul Isus, după ce El a venit ca Fiul lui Dumnezeu. Avem aici un ceas, care până în momentul acela nu venise încă, și nici nu putea fi prezent, până în momentul când Domnul Isus va fi părăsit pământul acesta. Aici este vorba de o binecuvântare, care nu putea fi savurată în vreo formă oarecare de vreun om, până când Domnul Isus a murit, da, până când El a înviat și a fost glorificat. Aici stă înaintea noastră în chip minunat și impresionant faptul că gloria personală, nemijlocită a Fiului – nu Împărăția, ci în timp ce El este acum acolo sus – cheamă aici jos pe Duhul Sfânt ca pe o binecuvântare mai presus de toate și care se revarsă, o binecuvântare, care este dăruită aceluia care crede. Deci este ceva absolut nou. Și nu este de mirare! Căci ce sunt sentimentele lui Dumnezeu și acțiunea Sa cu privire la moartea Domnului Isus?! Există vreun cadou, vreun dar,

vreun semn, care să fie suficient de prețios să arate prețuirea Sa pentru această adâncă smerire a Fiului Său?

Domnul S-a bucurat în harul Său să dea Duhul Sfânt celui care crede, pentru ca el să poată savura părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. Căci altfel cum ar fi putut cineva să guste dragostea și să savureze demnitatea Persoanei Sale? Dacă am afirma, că am putea savura părtășia cu El prin ceva care este în noi, atunci ne-am așeza pe aceeași treaptă cu El. Da, nici măcar o natură nouă nu este suficientă pentru aceasta. Am văzut că singura putere suficientă și potrivită pentru aceasta este Duhul Sfânt.

Însă aici nu avem înaintea noastră pe Domnul în însușirea Sa de Fiul al lui Dumnezeu, ci clar și accentuat ca Fiul al Omului, care a fost definitiv respins și care a murit, a înviat și este glorificat în cer. Și toate acestea, - ține bine minte – înainte să fie executată judecata; înainte să fi fost dată o singură lovitură oamenilor, înainte ca Dumnezeu să fi făcut ceva ca să pună deoparte pentru Sine binele, și restul să-l păstreze pentru judecată, înainte să se fi revărsat mânia Sa peste tot ce urăște El pe terenul religios. Înainte să înceapă toate aceste judecăți, Fiul Omului părăsește lumea și o lasă să-și continue alergarea. El merge în cer și de acolo trimite Duhul Sfânt ca verigă de legătură divină între cel care crede, aflat pe pământ, și El Însuși, Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este deci puterea inimii, ca ea să se bucure în El, Mântuitorul înălțat, să triumfe în El și apoi să mărturisească despre El în apropiere și în depărtare. El este Acela despre care știu că El este al meu, că El este viața mea. El a murit, ca să mă răscumpere și să mă curețe. El a întrerupt legătura cu lumea așa cum este ea, căci El a fost lepădat de poporul, care trebuia să-L primească. Toate făgăduințele pământești au fost anulate pentru prezent, cu toate că Acela care este punctul central al lor, fundamentul lor și țelul lor, așteaptă o altă zi, ca să le împlinească în chip minunat; căci nimic din ceea ce Dumnezeu S-a obligat să facă nu va rămâne neîmplinit, chiar dacă, în ceea ce-l privește pe om, din cauza crucii s-a pierdut pentru timpul actual. Însă Dumnezeu folosește acest timp intermediar, ca să dea ceva nespus mai mare. În loc ca Fiul Omului să instaureze Împărăția Sa universală – în locul vreunei alte glorii în legătură cu pământul vine cu totul altceva, o nouă ordine a lucrurilor, pentru care omul este total nepregătit. Deci în timp ce eu sunt încă pe pământ, - o, cât de prețios este aceasta! – El trimite din gloria Sa Duhul Sfânt, pentru ca eu să fac deja acum cunoștință cu locul unde voi merge; ca să mă familiarizez cu acele bogății cerești, în timp ce sunt încă pe pământ; pentru ca eu să am în mine pe Însuși Duhul Sfânt, care cunoaște foarte bine aceste lucruri; pentru ca El să aducă în legătură cu El, care este deja acolo, orice interes, orice sentiment, orice gând și orice speranță a inimii mele.

Despre aceasta este deci aici vorba. „Și, în cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: »Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.«” Indiferent ce urmează după aceasta, Domnul începe cu nevoia prezentă a omului. Ce este mai periculos în lucrurile divine decât simpla teorie? Pentru noi toți este foarte important să ne ferim de un plan sau de un sistem de adevăruri. Căci noi toți avem o inimă și un suflet, nu numai minte, cu toate că trebuie să recunoaștem, că noi, după ce am venit din toată inima la Dumnezeu, avem voie să ne bucurăm cu inima și cu mintea de lucrurile prețioase ale lui Dumnezeu. Dar trebuie să fie și nevoi reale – „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” Aceasta are ca premisă, că omul începe să simtă lipsa din sufletul său și s-o vadă așa cum o vede Dumnezeu. Dumnezeu îi dă răspuns în Hristos la ceea ce el are realmente nevoie. Căci dacă Dumnezeu lucrează într-un suflet un astfel de sentiment de nevoie, atunci El face aceasta numai pentru a alina această lipsă prin harul Său: „... să vină la Mine și să bea”, spune Hristos. „Cine crede în Mine, după cum a

spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”. Cine este însetat, bea, și inima lui este satisfăcută prin ceea ce Duhul Sfânt îi dă. Dar Duhul Sfânt nu se oprește la aceasta. Și de ce nu? Domnul era smerit cu inima: El a murit ca fiind respins, dar moartea Lui a făcut ispășire; înviat dintre morți și glorificat în cer, El este acum izvorul oricărei puteri, a puterii Duhului, putere care biruie totul. S-ar putea ca noi să ne aflăm într-o pustie seacă și sărăcăcioasă, dar aceasta face această minune să fie și mai mare. În afară totul rămâne neschimbat. Lumea, nici pe departe nu a devenit mai bună, ea și-a arătat acum mai clar ca oricând caracterul ei adevărat și mai clar decât oricând a fost condamnată. Răul omului pe pământ rămâne același, vrăjmășia lumii față de Dumnezeu a rămas neschimbată. În moartea lui Hristos s-a văzut clar că în nici o privință sentimentele lumii nu erau în concordanță cu Dumnezeu. Și totuși – cu toată această stare de lucruri Duhul Sfânt a fost dat, și anume nu numai ca un izvor de apă vie pentru fiecare credincios personal, ci și ca râuri de binecuvântare pentru tot mediul lui înconjurător. Cât de minunate sunt totuși căile și cuvintele lui Dumnezeu! Cât de demn de Sine Însuși este felul în care El nimicește răul lumii și stinge biruința aparentă a lui satan! Niciodată dușmanul nu a fost așa de complet biruit ca acolo unde el gândea că și-a atins scopul; dar tocmai acesta a fost drumul pe care Domnul a înfăptuit lucrarea Sa de răscumpărare, și pe această bază El a intrat pe acea scenă nouă, de pe care El putea să dea deja acum fiecărui credincios o legătură intimă permanentă cu Sine Însuși, prin aceea că a trimis pe Duhul Sfânt din cer. Prin El se revarsă râuri de înviore în pustia lumii acesteia.

Doresc să pun fiecăruia, care în seara aceasta este aici, câteva întrebări serioase. Ca ce stă Domnul acum, când este în cer, înaintea sufletului tău? În ce relație stai tu cu El? Ai tu numai simpla speranță de a ajunge cândva acolo? Aceasta este speranța fiecărui credincios, și ea este prețioasă și sigură totodată. Da, mai mult decât aceasta – noi vom fi pentru totdeauna acolo la El! Dar nu mai ai nimic altceva decât această nădejde? Nu ai tu deja acum ceva pentru inima ta? Nu este prezentă o putere care ne leagă deja acum intim cu El acolo sus? Aceasta este ceea ce Domnul vrea să facă cunoscut alor Săi aici. El nu dorește ca noi numai să dorim să vină ziua gloriei; El dorește ca inimile noastre să savureze deja acum aceasta. El dorește ca noi să ne însușim deja acum puterea și bucuria legată de aceasta. El dorește să ne conducă deja acum prin lume ca aceia care sunt nu numai unii care primesc, ci unii care dau, și anume potrivit cu toată îndurarea lui Dumnezeu. Toți acei credincioși care în nevoia lor cea mai mare au venit la El, care au băut, acolo unde mai înainte ei au văzut nimic altceva decât numai uscăciune și lipsă, au remarcat că El, cu toate că El nu mai este pe acest pământ, a lăsat nespus mult mai mult decât omul își poate imagina, oricât de grele și de triste ar putea fi împrejurările exterioare.

Astfel acest loc din Scriptură stă clar în contrast cu tot ce ceilalți credincioși și proroci știau mai înainte și așteptau pentru pământ. Cât de clară este diferența față de timpurile Vechiului Testament! Ia nostalgia inimii prezentată în Psalmi, verifică prorociile lui Ieremia, Ezechiel și a altor proroci, - se găsește acolo ceva de felul acesta? Și de ce nu? Nu pentru că ei nu erau binecuvântați din belșug, nu pentru că lor nu li s-ar fi acordat onoare. Unii dintre ei au fost chiar unelte ale inspirației divine. Dar dacă în toate acestea privim experiențele lor reale vom vedea că acești sfinți cu toate aceste perspective pentru un viitor binecuvântat, pentru prezent nu au posedat o astfel de putere pentru adorare și slujire.

Prin aceasta nu vreau să spun că un creștin nu poate astăzi să simtă chiar dureri mai adânci decât a avut Ieremia sau Ezechiel. Hristos, marele Om al durerii, nu ne refuză să avem părtașie cu El în acestea. Da, noi ne dorim o astfel de părtașie cu El în încercările Sale, în măsura în

care inimile noastre slabe sunt în stare să le suporte. În orice caz, un lucru este sigur, și anume, că bucuria noastră cea mai profundă și părtășia cu Hristos merg totdeauna mână în mână cu faptul că noi cu cât ele sunt mai mari cu atât mai mult suntem alungați din lume ca răi, că noi suntem batjocoriți și disprețuiți de lume, chiar mai mult decât acei credincioși ai Vechiului Testament. Nimic din ceea ce a fost făcut unui iudeu nu poate fi comparat cu ceea ce are de îndurat un creștin adevărat. Este foarte dureros, că cu cât se ocupă mai mult adevărata poziție de creștin, - și aceasta nu este altă poziție, decât poziția Domnului Isus Însuși; căci tot creștinismul constă tocmai în aceea, că Duhul Sfânt ne leagă și ne face una cu Hristos -, că deci cu cât mai mult ocupi din inimă poziția în Hristos și cu Hristos, cu atât mai mult ești disprețuit de lume pentru aceasta. Și totuși – ce glorie, ce bucurie, ce binecuvântare!

Dar cum se face, că deseori creștinii sunt deprimați? Nu mă gândesc acum în primul rând la a fi epuizat din cauza oboselii, a grijilor sau necazurilor de pe cale, ci la starea apăsată și descurajată a inimii înaintea lui Dumnezeu și gândurile sărăcicioase referitoare la Domnul Isus. Mă gândesc cât de des credincioșii uită legătura lor cu cerul. De unde vin umbrele, norii, lipsa de înviore și bucurie deplină în El, care de fapt ne aparțin? Vin tocmai din faptul că ei nu privesc în puterea Duhului la Domnul sus în cer, și ca urmare a acestui fapt ei nu privesc lumea ca un pustiu, cu toate că ei probabil pot spune ceva despre râurile de apă vie. Ei uită ceea ce Domnul Isus le-a dăruit. Ei privesc la pământ ca la un loc de dorit. De ce Hristos nu ar trebui înălțat deja aici pe pământ? De ce noi, El și noi împreună cu El, să nu ocupăm deja acum și aici un loc de cinste? Dar nu! Ceasul Lui încă nu a venit, și de aceea nici al nostru, căci noi suntem una cu El. Ceasul omului a însemnat pentru El batjocură, respingere și moarte. Acesta era locul Lui. Și locul nostru este, să nu devenim nimic aici jos pe pământ. Aceasta a fost partea lui Hristos aici pe pământ. Există undeva în lume ceva mai bun care se lasă comparat cu ceea ce Hristos Însuși avea pe pământ? El știa ce era aceasta, așa cum nimeni altul nu putea vreodată să aibă parte; însă noi avem privilegiul prin harul Său cel puțin să ne legăm cu El și astfel într-o măsură mică să învățăm să prețuim valoarea prețioasă a acestei poziții.

Căci acesta pare să fie tocmai țelul pentru care a fost dăruit Duhul Sfânt. Să observăm în acest context expresia: „râuri de apă vie”. Puterea Duhului Sfânt umple inima cu acea glorie, în care a intrat Hristos. Și ce este mai potrivit pentru pustiu, atunci când el se arată în toată ariditatea lui? Unde sufletul nu găsește nimic altceva decât lipsa de fertilitate, unde în zadar se caută pentru creatură o sursă de desfătare, unde nu este nici un loc verde pentru înviorearea ochiului, nici un palmier, sub care să te poți odihni? Când acest simțământ al totalei pustietăți cuprinde inima, atunci aceasta dă naștere la o pregătire lăuntrică potrivită cu voia lui Dumnezeu și la întărire. Întreb: dacă în evanghelia după Ioan capitolul 4 avem Duhul Sfânt ca putere care aduce sufletul în legătură cu Tatăl și cu Fiul și îl determină la adorare, în ce constă atunci binecuvântarea nouă, care ne este făgăduită aici? Fără îndoială ea stă mai mult în legătură cu slujba credinciosului decât cu adorarea adusă de el. „Din inima lui vor curge râuri de apă vie” – un indiciu la ceea ce curge din belșug. Desigur aceasta are ca premisă, că credinciosul prin har este absolut mai tare decât pustia prin care călătorește. În inimile noastre este atunci o putere cu totul nouă, pentru ca să spunem altora ceva prin Duhul care ne umple cu El, Cel care Însuși a intrat în odihnă, și în felul acesta dăruiește odihnă inimilor noastre, prin aceea că face cerul să fie o patrie foarte aproape, în care noi avem intrare prin har, deoarece Hristos este acum deja acolo. În felul acesta Duhul Sfânt leagă deja acum pe cel credincios foarte strâns cu Domnul Isus. Prin aceasta tot ce are lumea de oferit devine un nimic fără valoare. Pe de altă parte devenim conștienți de toate bogățiile, pe care inima omenească nu și

le-ar putea imagina. Dacă ele sunt realmente posesiunea noastră zilnică, atunci știm de asemenea că ele sunt exclusiv rodul harului Mântuitorului, pe scurt, - ceea ce noi avem aici în acest loc din Scriptură, nu este atât de mult Duhul Fiului, care ne face să savurăm propria Sa Persoană și harul Său și dragostea Tatălui, ci mai mult puterea Duhului Sfânt, care este făcută cunoscut prin Omul acela, care a fost înălțat în gloria lui Dumnezeu, și care acum oferă sufletelor noastre cunoașterea vie a gloriei Sale, pe care noi avem voie acum s-o savurăm în El ca parte a noastră, așa că noi suntem umpluți până la revărsare cu ea și putem da altora aici jos pe pământ din bogăția Sa.

Aceasta ne amintește întrucâtva de diferența între „preoția sfântă” și „preoția împărătească” din epistola 1 Petru capitolul 2, chiar dacă aceasta este o altă temă. Doresc să amintesc numai pe scurt aceasta, pentru a face mai clar contextul de față. Apostolul Petru exprimă în locul acesta, că noi suntem îmbrăcați cu această preoție dublă. Cu certitudine aceasta nu este o repetare fără folos. Nu este nici o adunătură de cuvinte care sună frumos, ci o afirmație clară și precisă referitoare la poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Care este deci misiunea noastră ca „preoție sfântă”? Ea constă în aceea, că se aduc jertfe spirituale de tăiere. Într-o așa sfințire te apropii de Dumnezeu, și de aceea auzim aici despre jertfe care sunt aduse Lui. Dar pe de altă parte se spune despre noi și, că noi suntem o „preoție împărătească”. Misiunea ei nu este de a aduce laudă și mulțumire, ci să vestească virtuțile (caracterele alese) ale Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Deci una își găsește exprimarea în aceea, că noi aducem Domnului laudă și mulțumire, cealaltă în aceea că noi prezentăm oamenilor valoarea Lui nespus de mare. El a lucrat cu noi în chip dumnezeiesc, așa cum numai El poate face. Fiecare creștin ar trebui să fie totdeauna conștient de această demnitate a sa în lumea aceasta. Căutarea după onoarea pământească nu este demnă de un creștin.

Fără îndoială cei mai mulți dintre noi sunt chemați pe drumul lor în lumea aceasta să câștige întreținerea familiei lor și pentru ei înșiși, și este bine că este așa, căci sunt puțini între noi care pot suporta să nu fie preocupați în felul acesta. De fapt nu este nici un motiv pentru care noi nu am putea sluji Domnului din inimă pe aceste căi. Dar credinciosul practică profesia lui pământească numai pentru a câștiga pâinea zilnică, și pentru nimic altceva. De îndată ce el oferă acestei activități demnitatea unei profesii și este privită ca mijloc de a obține onoare în lumea aceasta, mărturia lui pierde adevărata ei putere pentru Hristosul înălțat. Recunosc că Dumnezeu în harul Său poate chema pe cineva pentru o lucrare cu vază înaintea oamenilor. Am cunoscut bărbați, pe care Dumnezeu i-a chemat pe când lucrau într-o poziție unde savurau respectul general. S-a văzut cum bărbați în astfel de poziții au arătat o mare modestie. Deci nu spun că este greșit să exerciți o profesie; doresc numai ca noi să nu folosim gloria cerească a Domnului Isus pentru a pune tot ce se face în lume la locul care li se cuvine. Nu putem atenționa destul cu privire la vanitatea omului în aceste lucruri, cu privire la dorința și pofta după decorații pământești. Noi suntem în pericol să prețuim lucrurile după însemnătatea lor pentru noi înșine și pentru familia noastră, și în gândirea și sentimentele noastre să fim antrenați de felul cum gândește lumea în privința aceasta.

Ceasul Domnului încă nu a venit, și prin aceasta nici al nostru. Dacă noi îi aparținem, ce avem noi atunci a face cu zdrențele neînsemnate ale gloriei lumești? Poți fi sigur că aceasta nu poate fi nimic altceva pentru un copil al lui Dumnezeu, decât dezonoare și rușine. Contează puțin cum prețuiește lumea aceste lucruri. De ce să poftim ceva de la ea? Căci toate sunt ale noastre! Nu vom judeca noi lumea, da, chiar și pe îngeri? Cât de des aceste țeluri lumești poartă pecetea nimicniciei lor și a lipsei lor de valoare! Lumea însăși spune: Cea mai bună este

vânătoarea și nu vânatul. Cine nu știe că pentru unii oameni pentru o decorație mică merită osteneala de o viață? Ce nu face chiar și un om bogat și nobil pentru o „banderolă la pantalon”?

Să-mi fie permis să atrag atenția asupra faptului, cât de important este pentru un creștin să fie veghetor cu privire la duhul lumii și să privească la Domnul Isus acolo sus în cer, atunci când are de lucrat pentru sine și familia sa. Desigur creștinismul adevărat nu așează pe toți credincioșii pe același nivel, uniform de activitate; nici nu ar fi credință, dacă ai neglija toate împrejurările în care ai fost chemat – sub premisa că în toate acestea poți avea pe Dumnezeu de partea ta. Ar fi de asemenea greșit să primești un serviciu, pentru care nu ești potrivit. Aceasta nu ar fi credință, ci nebunie. Toate aceste puncte de vedere trebuie luate în considerare; dar insist asupra faptului, că noi în activitatea noastră zilnică – fie că suntem cizmari sau lucrători în birou – să avem numai o singură motivație, și anume, că tot lucrul îl facem pentru Domnul. Dacă ne este clar că noi facem voia Sa, atunci putem face una sau alta din toată inima și cu conștiința curată. Este nimicitor pentru un creștin să uite că noi suntem aici ca să facem voia Domnului și să fim mărturie pentru Hristosul lepădat pe pământ și glorificat acolo sus în cer.

Care este dimpotrivă marea dorință a lumii? Să înainteze, să facă ceva mare! Ceea ce noi astăzi ducem la bun sfârșit este pragul pentru ceva mult mai mare în ziua de mâine. Toate acestea sunt o tăgăduire totală a poziției adevărate a unui creștin și dovedește că inima lui este atrasă de preocuparea lumii acesteia. Pentru un om s-ar putea să fie foarte natural să năzuiască să înainteze în lume. Dar, iubiți frați și iubite surori, unde rămâne credincioșia noastră față de Hristos? Este așa, că în fond noi preferăm pe primul Adam în loc de Domnul Isus? Totul rezultă din răspunsul la întrebarea: Pe cine prețuiesc eu mai mult, pe primul Adam sau pe al doilea Adam? Dacă inima mea aparține Omului al doilea, nu ar trebui aceasta să se vadă în ceea ce eu fac zilnic? Este onoarea adusă lui Hristos rezervată numai pentru duminică? Cu siguranță aceasta nu ar fi credincioșie față de El. Dacă Dumnezeu în harul Său ți-a descoperit pe Fiul Său în timp ce tu ocupai o poziție care în lume nu înseamnă mult și îți aduce puțină onoare, atunci rămâi în această poziție. Ce ocazie minunată să dovedești credința ta, prin aceea că tu faci pe Hristos o piatră de încercare prin care dovedești că pe acest drum poți avea pe Dumnezeu de partea ta! Nu vreau să-ți dau de înțeles, că tu trebuie să urmezi un om sau altul, ci ca tu să cercetezi Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vezi în ce măsură la locul tău poți glorifica pe Hristos ca pe Acela care este El. Nu ar trebui noi să fim o scrisoare a Lui, cunoscută și citită de toți oamenii? Acesta este drumul pe care din trupul nostru curg râuri de apă vie. Și crede-mă, - nu se va vedea nimic din Hristos dacă ținem cu tărie la ce este al nostru, dacă vrem să susținem drepturile noastre și demnitatea noastră, chiar dacă am fi îndreptățiți în ochii lumii să facem aceasta, care respinge de la sine orice autoritate și se revoltă dacă libertatea ei este lezată. Desigur și într-un om cu o poziție socială joasă nu se poate vedea nimic din Hristos, dacă el se folosește de fiecare ocazie că să înainteze în ceea ce în lumea aceasta este de dorit. Dacă ocupi o poziție superioară sau una inferioară (așa cum spun oamenii), totdeauna ai ocazia să dovedești ce gândești tu despre Hristos. Oricare ar fi încercarea prin care treci, te costă numai o jertfă mică în care se arată ce valoare are Hristos pentru noi.

Pentru drumul nostru nu este nici un alt fir conducător decât Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelepciunea noastră este nefolositoare și nebună în privința acestor lucruri; - este vorba numai de voia lui Dumnezeu. Totul depinde de ea. Pentru conștiința noastră de creștini tot scopul este că fiecare dintre noi, indiferent de poziția noastră în societate, are ocazia să facă voia Sa, să fie slujitorul Lui și să arate în aceasta că el Îl prețuiește mult mai mult decât prețuiește lumea. Binecuvântarea mea constă în aceea, că eu, indiferent de ceea ce îmi dă Domnul să fac, sunt

mulțumit cu aceasta. Numai El poate judeca corect dacă împrejurările mele sunt spre onoarea Sa și spre binele meu suprem. Partea mea este, să le privesc ca ocazii în care eu pot arăta virtuțile Lui, prin aceea că eu prețuiesc foarte mult ceea ce lumea urăște. În ceea ce privește activitatea mea, repet: ea poate fi prețuită sau disprețuită în ochii lumii, în ochii mei ea nu trebuie să fie mai mult decât câștigarea pâinii. Fără îndoială lumea nu ascultă cu plăcere așa ceva. Cum? Să exerciți o profesie de onoare numai pentru ați câștiga pâinea? Da, așa este; Mântuitorul răstignit termină repede cu lumea și cu ce este în ea. Un exemplu: Eu lucrez ca cizmar. Este scopul meu să fiu primul și cel mai mare cizmar din Londra? Sau să presupunem că sunt medic – mă străduiesc eu să am cel mai mare cabinet din oraș? Se găsește în aceste dorințe exprimat ceva din Hristos? Înseamnă aceasta să recunosc practic pe Domnul glorificat? O fac pentru El? Ceva, pe care Domnul ni l-a dat realmente ca sarcină, vrem să-l facem cât se poate de bine, din dragoste pentru El. Departe de mine gândul, că creștinii ar trebui să privească ca virtute, dacă lucrează cu nepăsare și nesatisfăcător. Desigur nu se cuvine nimănui, și în mod deosebit pentru un creștin, să fie neglijent. Pentru credință este valabil, că tot ce noi facem, fie lucruri mari sau mici, facem totul pentru El.

În felul acesta dovedim chiar și la lucrul nostru zilnic, că noi nu trăim pentru noi înșine sau pentru lume, ci pentru El, Cel care a murit și a înviat; și în toate acestea cu siguranță puterea Duhului Sfânt va fi cu noi. Ce mărturie prețioasă este aceasta în mijlocul lucrurilor supuse putrezirii, prin care este caracterizată lumea aceasta. Această mărturie nu va fi în zadar. Noi străbatem o țară străină, patria noastră este la Hristos. Noi stăm acolo unde Domnul pentru prezent ne-a chemat și ne-a așezat. Noi rămânem aici atâta timp cât El ne roagă să fim la lucru pentru El. La porunca Lui călătorim mai departe, la porunca Lui rămânem pe locul unde suntem. În felul acesta stăm la dispoziția Lui. Noi suntem într-un pustiu, dar în loc să bem dintr-o stâncă aflată în afara noastră, noi avem un izvor în noi din care curg râuri de apă vie. Este bucuria Domnului Isus Însuși, care aici jos pe pământ se multiplică prin noi și în noi – puterea Duhului Sfânt, care ne face să ne găsim desfătarea în El, Cel care este acolo sus. Avem cunoașterea nespus de mare, că noi Îi aparținem acum Lui, Celui care este acolo sus în cer. Toată gloria lumii o simțim că are valoare mică, - o amețală derutantă, cu care diavolul vrea să desfăteze lumea decăzută judecății.

Iubiți frați și iubite surori, vreau să întreb, dacă voi căutați aceasta și numai aceasta, și în ce măsură. Această întrebare mi-o pun și mie. Implor harul lui Dumnezeu, ca nici o parte din adevărul pe care El ni-l prezintă, să nu degenereze în cuvinte ale unei cunoașteri neroditoare. Iertați-mă, dacă eu simt, că nimeni nu trebuie să se păzească de acest pericol, așa cum trebuie să ne păzim tocmai noi. Îndurarea lui Dumnezeu a scuturat pe copiii Săi, i-a chemat la adevăr, sau mai bine spus, i-a rechemat la adevăr, da, mai mult chiar, la credința dată odinioară părinților. Aceasta este o binecuvântare nespus de mare, dar mână în mână cu aceasta merge și responsabilitatea și pericolul. Cine este cel mai mult expus pericolului de a pierde din nou adevărul și să devină vrăjmaș înverșunat? Tocmai aceia care au recunoscut aceste adevăruri și apoi încetează să trăiască în ele, cu excepția cazului când Hristos stă înaintea sufletului și nu eul propriu? Înlocuiește-L pe El cu vreun gând oarecare referitor la onoarea proprie sau la comoditate, și totul devine pătat, se transformă într-un izvor murdărit. Numai Domnul știe care este sfârșitul unei astfel de nebunii. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru harul Său, care S-a preocupat cu noi atunci când în noi nu era nici măcar o dorință după El, și care cu toată starea noastră nenorocită ne-a primit. Numai El poate interveni și păzi de rezultatul final al împietririi inimii noastre. Acest Dumnezeu preamărit, care are pe Hristos înaintea Lui și care

caută în noi nimic altceva decât glorificarea Sa, oferă totodată spațiu suficient responsabilității noastre morale, ca dovadă pentru ceea ce necredința poate lucra chiar și într-un credincios. Dar El poate restabili, și va restabili. Să ne sprijinim pe harul Său, care este capabil să ne păstreze dar și să ne restabilească; fie ca noi să evaluăm lucrurile și persoanele așa cum face El, și să condamnăm fără cruțare tot ce desconsideră Cuvântul Său, - tot ce abuzează de har ca să tăgăduiască gloria Domnului nostru Isus Hristos.

Fie ca Domnul să ne smerească și să ne păstreze! El să ne dăruiască, ca noi să-L vedem în gloria Sa așa cum este, ca să vedem cum totul din lume este decăzut judecării recoltei și culesului viei! În timpul intermediar – înaintea aceluia ceas de judecată – glorificarea Sa și darul Duhului Sfânt sunt temelia bucuriei noastre. Noi știm că Domnul Isus este deja acum în gloria cerului; El ne-a trimis aici jos Duhul Sfânt, pentru ca și noi să avem parte deja acum de savurarea practică și de puterea acestei glorii. Fie ca noi să fim vase spre mărturia Sa! Probabil vasele trebuie sparte, pentru ca aceste râuri să poată curge mai bine; și totuși – ce măreț! Noi avem dreptul să fim canale pentru râurile apei vieții spre lauda harului Său și spre gloria Sa.